

23.s.e.trin. 2016

Salmer til gudstjenesten i Ulfkær kirke søndag d. 30. okt.

28 De dybeste lag i mit hjerte

598 O Gud, du ved og kender

294 Talsmand som på jorderige (mel. Lindemann)

-

164 øjne I var lykkelige (Mel. H. Nutzhorn)

Vi bruger ritual b ved nadveren

Efter nadver synges: 292 Kærlighed og Sandheds Ånd vers 2-3

728 Du gav mig O Herre

Hold med os et vågent øje

Gud er en der ser

Gud er en der ser. Også jeg kan se, siger Herren.

Sådan lyder det i det gamle Testamente.

I sangerinden Trilles sang: ”Øjet”, fra 1970, sang Trille, som døde her for små to uger siden, at der er et øje, lurar i det høje. Trille tænkte på Guds øje som et lure-øje.

så lurar der et øje i det høje

ham gud han er eddermame svær at få smidt ud

han er streng; men så forbandet uerfar'n

han har aldrig nogensinde været barn/ menneske selv.

Sådan sang hun – og sangen var så kontroversiel, at Trille blev meldt til politiet for gudsbespottelse af en præst. Hvordan den anmeldelse endte, ved jeg ikke, men sangen fik folkelig gennemslagskraft og i dag huskes

hun mest for netop den sang: ”Øjet i det høje”

Men havde Trille læst sin bibel, så ville hun for det første have vidst, at Gud netop *blev* et barn, *blev* menneske selv. Havde Trille læst sin bibel, så ville hun ikke have beskrevet Guds øje som et lureøje.

For der er forskel på at lure og at se.

En lurar er én der kigger uden selv at ville blive set.

Jeg tror de fleste af os her i dag har prøvet at lure på andre. Det er sådan noget vi mennesker gør. Vi lurar.

Gennem nøglehuller, på Facebook og gennem fjersynets skærm.

Men Gud er en der ser. Han holder et øje på os. Holder øje *med* os. Han er vores ”*Sjælesørger i det høje*”, som vi *beder om at holde et vågent øje med os*, som vi lige har sunget i salmen: ”Talsmand som på jorderige”.

For en der *ser*, ser også *efter* os.

Her forleden havde vi ca 200 glade børn ovre i

Tinghuset til sang en hel formiddag. De allerførste børn kom kl. 8.30 – og det var de allermindste på 1-3 år.

Heriblandt var der en lille Hussein på 2 år. Han forstod tydeligvis ikke dansk – og han var mere interesseret i at

få dørhåndtaget til at gå op og komme ud – end til at

synges. Så en af dagplejerne bad mig lige om at holde øje med lille Hussein. Og så kom jeg ellers på arbejde som

dørvogter i de tre kvarter vi sang med de små børn i

Tingsalen. Her var det ikke nok at lure. Der skulle

holdes øje så Hussein på knap to år ikke pludselig forsvandt ud af døren.

At holde øje med er som når naboer lige ser til, om der er rullet fra ved siden af. Om alt er vel. Eller som når vi lige har et øje på, om alle har det godt til børnefødselsdagen.

Vi siger jo også: Jeg tager lige over og ser til den og den. Ikke lure, men *se* til.

At Gud er en der *ser* vil sige, at han ikke bare ser og lurer fra det høje. For en der lurer giver sig ikke til kende. Men Gud *har* givet sig til kende. Derfor ser han. Guds øje er forbundet med en krop.

Det øje, som er øverst i Ulfkær kirkes alterbillede, er et øje som ikke står for sig selv. For lige under øjet, som er Guds øje, er Jesus, som er Guds kød og blod, - og på brystet af ham er Helligånden, Sjælesørgeren i det høje, i form af en due. Guds øje er en del af treenigheden. Guds øje har krop.

Når vi siger: Hold lige øje med ham eller hende, så mener vi jo også, at vi skal vise os og hjælpe. Sætte krop på vores øje. Give en hånd med. Lige som den barmhjertige samaritaner, der ikke kun lurede, som de to andre der gik forbi, men også handlede på det han så.

Det kan gøre en verden til forskel – ikke bare at lure, men at se til folk. Når man ser og ikke mindst ser til mennesker, så giver man sig også til kende.

Bare lige kigge ind eller ringe kan gøre en verden til forskel hos den enkelte.

At se efter nogen er også at tage sig af

At se efter nogen er også at tage sig af. Det gør en lurer ikke. Trilles lurer i det høje er en gud skabt i Trilles eget billede og ikke et spejl af den Gud vi møder i Kristus i bibelen.

Jesus ser

I evangeliet til i dag har Jesus har sat sig for at *se* på mennesker. Ikke for at lure, men for at se. Tråden fra det Gamle testamente fortsættes. Jesus er som Gud, en der ser. Og i dag Jesus ser på, hvordan mennesker opfører sig når de donerer penge.

Det er nemlig altid interessant at iagttage, hvordan mennesker bruger de penge de har. Af det kan man aflæse mange ting.

Det er derfor det Nye Testamente er fyldt med fortællinger om hvordan folk gør med penge. Der er lignelsen om de betroede talenter, som bliver meget forskelligt forvaltet.

Der er historien om arbejderne i vingården, hvor alle arbejderne får det samme uanset arbejdstidens længde. En pengepolitik, som ville få enhver fagforening til at gribe ind med det samme.

Der er historien om kvinden, der salver Jesu hoved med en krukke meget dyr nardusolie – som har en så stor værdi, at en af disciplene siger, at for den pris kunne man brødføde en stor mængde fattige.

Og Jesus siger i Bjergprædiken:

Du kan ikke tjene både Gud og Mammon.

Håndtering af penge er centralt i menneskers liv. For det afspejler hvordan du tænker og hvem du er. Det vidner avisernes overskrifter og jagt på bonner og regnskaber også om.

Der er en grund til at vi har rigtig høje strafferammer for svigagtig håndtering af penge i Danmark. For man kan aflæse hvordan mennesker tænker ved at følge hvordan folk bruger og håndterer penge.

Nå, så sidder Vor Herre Jesus altså der og kigger på hvordan folk giver af deres liv.

Og tørt konstaterer Jesus, at mange rige giver meget af deres rigdom. De lægger mange penge i tempelblokken – men måske gør de det kun for et syns skyld. For at få anerkendelse.

Det har Jesus set og gennemskuet for længst.

Grunden til at denne lille fortælling med enken er blevet husket, fortalt og til sidst skrevet ned, er fordi i Jesus ser det. Gud nemlig det, som ingen andre ser, eller tager sig af.

Gud ser derhen, hvor ingen kameraer ser, eller rettere, gider se. Gud ser alt det, som er uden for sensationens og TV-avisens rækkevidde.

At Gud ser netop dette, at og fremhæver denne enke og samtidig belærer sine disciple om, at hun ikke giver af sit overskud, som de rige, men af sit eksistensgrundlag. Hun giver af sit liv.

Når hun om lidt går videre, har hun ikke penge til at købe brød for, for hun har givet alt, hvad hun havde.

Men det bekymrer hende tilsyneladende ikke. Hun håber og tror, ligesom himlens fugle, at hendes himmelske Far vil give hende, hvad hun har brug for.

Hun *forventer* i øvrigt heller ikke, eller snarere, hun *håber* ikke, at nogen bemærker det. Hun har bare gjort sin pligt og skynder derefter sig videre.

Men pointen er, at hun *bliver* bemærket. Hun bliver set. Hun bliver set – både af dem, der bestyrer kirkebøssens indhold, - dem, der siger: ”Sådan en lille ubetydelig og uanseelig gave”.

Men hun ses også af Jesus, som oven i købet *fremhæver* hende. Hun har givet meget mere, end de rige, for hun har givet af sin fattigdom, siger han. Alt, hvad hun havde at leve af har hun givet.

Fordi hun gav af sit liv og ikke bare sit rigelige overskud, er netop *hendes* historie blevet vigtig en del af Jesu historie. En vigtig del af Guds historie. Også Jesus gav sit liv for andre – ikke for at opnå anseelse eller hæder – eller for at blive set. Han gav sit liv, fordi han så os og elskede dem, han så. Som Gud gør.

For det er netop sådan Gud er: Han ser vore liv, ser vore gerninger og liv med hinanden. Gud ser også, når *vi overser* hinanden. Når vi fokuserer mere på selv at få anerkendelse i stedet for at få mere liv for hinanden.

Hvad kan jeg så lære af denne lille historie om den fattige enke? Måske kan jeg lære, at Gud ser mig – også uden at jeg beder ham om det. Jeg kan lære, at Gud ikke bare ser mig, men også ser efter mig. Som en nabo, der kærligt holder øje. Som en mor ser efter sit barn. Som en ven, der ser mig, som jeg er.

Eller lidt mere rigtigt formuleret: Gud ser mig som *han* er, og ikke som *jeg* vil have han ser mig.
Amen

Lovprisning: Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.
Amen